Управління СБУ
по Сумській області

Р-7641
23
897

Фильм рационное

ДЕЛО № 11680

Гриценко
Анастасия
Трофимовна

Начато: август 1945 г.
Окончено: 17 сентября 1955 г.
на 10 листах

ДЕРЖАРХІВ
Сумської області
Фонд № Р-7641
Опис № 23
Архівний № 897

зараз керують комсомольсько-молодіжними ланками.

Комсомольські збори в колгоспі проходять по плану. На них ставилось питання про підготовку до весняної сівби, а також звіти ланкових - комсомолок. В колгоспі невистачало насіння. Тоді комсомольці, обмозгувавши створення цього питання, вирішили на цьому зекономити. Так комсомольці колгоспів району, очоливши ініціативу колгоспної молоді, виступають передовиками в підготовці до сівби, борються за високі врожаї в 1945 році.

К. Поліщук,
секретар Улянівського райкому ЛКСМУ.

...ня. Ім допомагали старші товариші. Серед них був і Макар Макарович Запорожан. Його оточили Наташа Бондаренко, Микола Свистінка, Галина Цехмістер і інші, які уважно слухали поради старого гірника.

—Потрібно полюбити шахту, —говорив він.—З тебе буде добрий шахтар,—звернувся гірник до Дмитрієва.

Тепер Дмитрієв, генерал-майора Рилина, генерал-майора Дмитрієва, генерал-майора Бондаря, генерал-майора Лященка, генерал-майора Ананенка, де концерти. Молоді гірнички співають дуети з опер «Запорожець за Дунаєм», «Наталка Полтавка» і інші.

Самовіддано працює, весело відпочиває, радісно живе молодь шахтарського Донбасу.

І. Гаврилко,
комсорг ЦК ВЛКСМ на шахті „Анненка".

МАТЕРИНСЬКЕ СЕРЦЕ

Ешелон за ешелоном одходив зі станції. Бійці їхали туди, де палав вогонь війни, де відважні сини країни Рад своїм життям відстоювали життя Вітчизни, де йшла запекла боротьба за щастя наших дітей, за спокійну старість наших батьків.

Ми стояли біля своїх вагонів, дивились на мужніх, загорілих бійців. Кожен з нас зігрівав у серці побажання: „Хай вам щастить в бою, рідні. Повертайтесь з перемогою до своїх родин".

Ешелон рушив. Залунала широка й мелодійна українська пісня. Її підхопили лужі голоси. Поїзд поволі віддалявся, птицею летіла за ним пісня. Старенька бабуся, втираючи рясні сльози, що нестримно котилися з її ясних, як у дитини, очей, промовляла, наче до самої себе:

— Будьте щасливі, сини мої. Хай вас береже ваша доля, любі...

Надходив вечір. Ешелони з військовими, боєприпасами, грізною бойовою технікою йшли на захід. Ми їхали на схід. На станції було людно. Діти, як горобці, цвірінчали. Але раптом все стихло. В повітрі почулося зловісне гудіння мотора. Літак був ворожий. Люди заметалися в паніці, шукаючи порятунку. А літак вискочив зза будов і почав безладно бомбити. Беззахисні люди кидались часто туди, де їх підстерігала смерть. Матері в нестямі хапали дітей, прикривали їх своїми тілами, захищаючи від нещастя. А бомби вибухали, розкидаючи осколки, груддя землі, уламки заліза.

І коли трохи втихло, страшна картина відкрилась перед очима Ірини Михайлівни Волошко—серед уламків обгорілого вагону лежала мертва жінка, а біля неї — двоє присипаних землею дітей. Ірина Михайлівна підбігла до них, відкидала руками землю. Це були діти її подруги Варвари, а мертва жінка була сама Варвара. Вони були давні приятельки. Разом проводжали чоловіків на фронт. Разом збиралися в далеку подорож.

Треба негайно забрати дітей звідси. З їх мамою вже все покінчено. Варвари немає. Вона, Ірина Михайлівна, повинна стати матір'ю Варвариних дітей. І от до сім'ї Волошко увійшло ще два члени — Славик й Надійка. Славик був старшенький, а Надійці пішов тоді лише четвертий рік. Та своїх було четверо. І теж малі. Тарасикові й Михайликові було по' п'ять років, вони близнята, Зої—сім, а Нелі —десять. Тепер всіх шестеро.

... Поїзд мчав. Мирно спали діти, заколисані монотонним гуркотом коліс... Лише іноді вночі прокинеться Надійка, покличе маму. Ірина Михайлівна схилиться над нею, поцілує її тепленьке, ніжне личко й прошепоче:

— Спи, пташенько. Мама тут. Скоро будемо дома. Спи, моя люба..

Дівчатко схопить руку названої мами, підсуне її під м'яку щічку й знову засне.

Непокоїла жінку думка: як жити? Звичайно, буде важко. Шість, а вона одна. Проте, тут же заспокоювала себе.

— Нічого. Треба лише скоріше зв'язатися листами з Олександром. Пораджусь з ним. А там може озветься Петро. От все й буде гаразд...

На новому місці, куди приїхала Ірина Михайлівна, дали кімнату. Упорядкувала її, пильнувала малих дітей. Улаштувала Надійку, Тарасика й Михайлика в дитячий садок. Написала листа чоловікові на фронт. Розповіла про трагічну смерть Варвари, про те, що сім'я їх виросла. Просила допомогти відшукати Петра, батька Славика й Надійки.

А сама влаштувалась на роботу завідуючої їдальнею. Справа знайома, колись працювала на цій посаді.

Та ось прийшов лист від чоловіка. Олександр писав: „Інакше ти не могла поступити. Рідна моя, доглядай дітей, не відрізняй своїх від чужих. Бо то всі наші діти. Повернусь—будемо разом виховувати їх. Це наше щастя. Я допоможу тобі, Ірино. Петра шукаю. Здається, натрапив на його слід"...

Але це був останній лист Олександра. Велике горе знову спіткало Ірину Михайлівну: чоловік її Волошко Олександр загинув смертю хоробрих, захищаючи Батьківщину від фашистських бандитів. Горю жінці не було краю. Проте за плечима— велика сім'я. Треба жити й працювати.

Працювала, затаївши глибоко в серці своє горе. Додому приходила стомлена. А діти, як пташенята, летіли до неї з криком:

—Мамочка прийшла!

Кожне горнулося до неї, кожному знаходила Ірина Михайлівна ласкаве слово, кожного пестила, цілувала, розпитувала про все, а Надійку ласкала більше всіх, вона ж була найменшенька. Коли ж уривався вільний час від роботи, розповідала казки, які так любили діти.

Надійка, Тарасик і Михайлик просили, обнімаючи матусю маленькими ручатами й заглядаючи їй у вічі:

—Мамочко, розкажи казку про дядю червоного богатиря.

І вибувши про все, Ірина Михайлівна розповідала:

—Червоний богатир—він дужий. Його всі бояться. Особливо фашистські звірі. Та він не один, червоний богатирів їх багато-багато. Вони зараз б'ють фашистів, очищають нашу землю. Червоні богатирі скоро дійдуть до тієї ями, де сховався старий, лютий звір. Звір клацає зубами, підібгав хвіст. Він знає, що скоро йому смерть. Дуже багато заподіяв людям лиха цей звір: він убив і нашого тата, відібрав у Славіка і Надійки мам; знищив багатьох дітей; зруйнував наші заводи, спалив біленькі хатки з садками в селах. От за все це його уб'ють наші червоні богатирі, уб'ють його а звірят знешкодять, бо вони як виростуть, будуть робити те, що робив їх батько звір. Тоді закінчиться війна. Всі червоні богатирі повернуться додому. Буде велике свято. Буде багато-багато квітів, музики, пісень. Прийде й тато Славіка і Надійки.

Діти слухали, поблискуючи оченятами. А Тарасик і Михайлик навіть збиралися завтра їхати до червоних богатирів— бити „звірів".

* * *

Так пройшов рік. Про Петра нічого не було чути, хоч Ірина Михайлівна писала скрізь.

Та ось вночі хтось тихо, але сміливо постукав у вікно. Ірина Михайлівна схопилася, спитала хто.

—Волошко Ірина тут живе?— почула вона давно знайомий голос.

Відчинила двері — на порозі стояв Петро Чумак... Не повірила відразу. А потім кинулась до нього, припала до солдатської шинелі, що ще пахла порохом, тихо заплакала. Петро стояв мовчки, він знав, що горе її велике. Гладив шершавою долонею м'яке волосся жінки. Так тривало кілька хвилин.

А потім довго сиділи поруч, тихо розмовляли про майбутнє. Розповів Петро, що йому дали відпустку на розшук сім'ї. Дізнався, що завод, на якому він працював разом з Олександром до війни, евакуювався в Середню Азію. Приїхав, та дружини—не застав.

Підвівся, підійшов до місця, де спали діти. Довго дивився на них. Вони ж спали спокійно, розкинувши рученята, на щічках грав рум'янець. Тут вони знайшли все—тепло, ласку, любов. Це їх рідна сім'я.

—Спасибі, дорога Ірино! Велике спасибі, фронтове!—І він міцно поцілував жінку в чоло.

—Будемо разом виховувати наших дітей,—промовив Чумак.

...Ізза гір піднімалося сонце. Загорався рожевий ранок... Прокидалися діти...

В. Хмарина.

Ігнатьєва; танкісти генерал-лейтенанта танкових військ **Панфілова**, генерал-майора **Дремова**, полковника **Бабаджаняна**, полковника **Малютіна**, полковника **Урванова**, підполковника **Єгорова**, підполковника **Куца**, підполковника **Рязанцева**, підполковника **Немковіча**, полковника **Харітонова**, полковника **Антіпова**, підполковника **Коржевського**, майора **Жабіна**, підполковника **Баликова**; артилеристи генерал-майора артилерії **Безрука**, генерал-майора артилерії **Казакова**, генерал-майора артилерії **Кознова**, генерал-майора артилерії **Рогозіна**, генерал-майора артилерії **Малофєєва**, полковника **Алфьорова**, полковника **Катуніна**, полковника **Герасименка**, полковника **Кіргетова**, полковника **Белякова**, підполковника **Зернова**, підполковника **Ахтирченка**, полковника **Гнидіна**, підполковника **Мурінова**, підполковника **Ананіча**; льотчики генерал-полковника авіації **Вершиніна**, генерал-майора авіації **Алексєєва**, генерал-майора авіації **Борисенка**, генерал-майора авіації **Гетьмана**, полковника **Осіпова**, полковника **Тіхомірова**, полковника **Смоловіка**, полковника **Вусс**, полковника **Волкова**; сапери полковника **Немировського**, полковника **Клементьєва**, підполковника **Петрова**, інженер-полковника **Половнєва**, полковника **Бабаєва**; зв'язківці майора **Тарасова**, майора **Литовченка**, майора **Колодєєва**.

На ознаменування здобутої перемоги з'єднання і частини, які найбільш відзначились в боях за оволодіння названими містами, представити до нагородження орденами.

Сьогодні, 12 березня, о 22 годині столиця нашої Батьківщини **Москва** від імені Батьківщини салютує доблесним військам **2-го Білоруського** фронту, які оволоділи містами **Тчев**, **Вейхарово** і **Пуцьк**,—двадцятьма артилерійськими залпами з двохсот двадцяти чотирьох гармат.

За відмінні бойові дії **оголошую подяку** керованим Вами військам, які брали участь в боях за визволення поіменованих міст.

Вічна слава героям, що полягли в боях за свободу і незалежність нашої Батьківщини!

Смерть німецьким загарбникам!

Верховний Головнокомандуючий
Маршал Радянського Союзу Й. СТАЛІН.

12 березня 1945 року.
№ 299.

Тчев (Діршау), Вейхарово (Нойштадт) і Пуцьк на узбережжя Данцігської бухти на північ від Гдині, зайнявши місто **Пуцьк (Путціг)**. Одночасно війська фронту зайняли понад 100 інших населених пунктів і серед них Квашин, Коллетцкау, Решке, Гневау, Гросс Шлатау, Зеллестрау, Польцін, Верблін, Шлавошін, Карвен. За 11 березня в цьому районі взято в полон понад 2000 німецьких солдатів і офіцерів.

Війська 1-го Білоруського фронту, після запертих боїв 12 березня штурмом оволоділи містом і кріпостю Кістжінь (Кюстрін) — важливим вузлом шляхів сполучення і потужним опорним пунктом оборони на ріці Одер, який прикриває підступи до Берліна.

В Угорщині, на північний схід і схід від озера Балатон, наші війська відбивали атаки великих сил піхоти і танків противника і нанесли йому великі втрати. В боях за 11 березня в цьому районі вогнем нашої артилерії знищено 54 танки противника і самохідних гармат і, крім того, підбито і підірвано на наших мінних полях 27 танків і самохідних гармат противника.

На інших ділянках фронту — бої місцевого значення і шукання розвідників.

За 11 березня на всіх фронтах підбито і знищено 168 німецьких танків і самохідних гармат. В повітряних боях і вогнем зенітної артилерії збито 102 літаки противника.

* * *

Нальоти нашої авіації на Данціг, Гдиню, Кенігсберг

В ніч на 12 березня наші важкі бомбардувальники нанесли удар по воєнно-промислових об'єктах в містах Данціг, Гдиня і Кенігсберг. В результаті бомбардування в зазначених містах виникли пожежі, які супроводжувались вибухами, особливо сильні вибухи відмічались в Гдині на території військових складів і в порту.

* * *

Війська 2-го Білоруського фронту продовжували успішний наступ. На підступах до Данціга з півдня радянські частини оволоділи містом Тчев (Діршау)—великим вузлом залізниць і сильним опорним пунктом оборони німців. Противник зосередив в цьому районі великі сили піхоти і вживав контратаки. Наші передові підрозділи відбивали ворожі контратаки, а основні сили зробили обхідний маневр і завдали противникові несподіваний удар з фланґу. Над ворожим угрупованням нависла небезпека оточення. Німці в безладді відступили, кидаючи зброю, боєприпаси. На іншій ділянці наші рухомі з'єднання і піхота, переслідуючи розбиті німецькі частини, швидко просунулись вперед і досягли західної околиці міста Вейхарово (Нойштадт). Німці, спираючись на барикади і кам'яні будинки, чинили впертий опір. Наші піхотинці і танкісти придушили вузли опору противника і зайняли місто Вейхарово. Розвиваючи успіх, війська вузол шосейних шляхів Квашин, що знаходиться в 10 кілометрах від Гдині. В руках німців залишається вузька узбережна смуга вздовж Данцігської бухти. Відступаючи під ударами наших військ, противник зазнає величезних втрат. На вулицях населених пунктів і на шляхах лежать тисячі ворожих трупів. Наші частини захопили 34 танки і самохідних гармати, 11 бронетранспортерів, 127 польових гармат, 6 літаків, 1800 возів, 2600 коней, 15 залізничних ешелонів і багато інших трофеїв.

* * *

Війська 1-го Білоруського фронту сьогодні штурмом оволоділи містом і кріпостю Кістжінь (Кюстрін). Це місто, розташоване при впадінні ріки Варти в Одер, і є потужним опорним пунктом, що прикриває підступи до Берліна. За останні роки фортифікації кріпості були посилені сучасними залізобетонними і оборонними спорудами. Кілька днів тому наші війська почали бої за Кістжінь. Після потужної артилерійської підготовки радянські танки і піхота навальним ударом зайняли Нойштадт—північне передмістя міста і ввірвались на його околиці. Зав'язались жорстокі вуличні бої. Німці перетворили всі кам'яні будинки в доти, а вулиці перегородили мінними полями, барикадами і протитанковими ровами. Наші артилеристи руйнували ворожі вузли опору і розчищали шлях піхоті. Противник, встилаючи вулиці містами трупами своїх солдатів, був вимушений залишати один квартал за другим. Радянські частини вибили гітлерівців з району залізничної станції, воєнних заводів і захопили 150 польових гармат і великі склади боєприпасів. Сьогодні наші війська завершили розгром великого гарнізону противника і повністю оволоділи містом і кріпостю. Захоплено багато полонених.

Протокол допроса

1947 года февраля 14 дня с. Панасовка

Я, оперуполномоченный Липово-Доминского РО МГБ мл. лейтенант Солохов, допросил

Грищенко Анастасия Трофимовна 1920 года рождения, украинка и письменница с. Панасовки Л.Доминского района Сумской обл, украинка, из крестьян-середняков, колхозница, образование 4 класса Панасовской школы, замужняя, работает на рядовых работах в колхозе „КСМ правда" с-Панасовки

С содержанием ст. 89 УК УССР ознакомлена

Вопрос: Расскажите свою биографию? Грищенко

Ответ: Я, Грищенко Анастасия Трофимовна родилась в 1920 году в семье крестьянина-середняка в сем Панасовка Л-Доминского рна Сумской обл. До 1932 года прописывала на жительстве родителей в с-Панасовка где и окончила 4 класса, после чего работала на рядовых работах в колхозе „Кем правда" до дня оккупации нашего рта немцами т.е до 23.IX.41. В период оккупации я работала на рядовых работах до дня выезда в Германию до 12 июня 1942г.

Вопрос: Расскажите о обстоятельствах выезда вашего в Германию!

Ответ: В 1933 году отец и мать мои умерли, я осталась одна у своей сестры Статник Марии Трофимовны которая замужем. Семейные условия жизни не были благоприятными и я решила выехать на работы куда угодно. Проводилась мобилизация рабочих в Германию и 12 июня 1942 года я добровольно выехала в Германию

Вопрос: Проживая период оккупации в с. Панасовка, вызывались ли вы на допросы в полицию? жандармерию?

Ответ: Нет, вызывали в полицию или жандармерию и по вопросам я не подвергалась

Грищенко

Вопрос: Вызывались ли вы на допросы в Германии где, когда, фиксировались ли допросы?

Ответ: Нет, допросам в Германии и вызывам в полицию я не подвергалась

Вопрос: Расскажите о роде занятий и местах жительства в Германии?

Ответ: Со дня прибытия к месту назначения в Германию, т.е. с июня м-ца 1942 года по 9 мая 1945 года я работала у хозяина-немца, фамилию которого не помню, в селе Пунциндорф уезд Фридлан округ Годлиц. Жила при доме хозяина, исполняла сельскохозяйственные работы.

9 мая 1945 года освобождена частями Красной Армии, возвратилась на родину по репатриации 2 сентября 1945 года, работаю в колхозе „КСМ правда"

Вопрос: Кого Вы знаете из Советских граждан как изменников, предателей, пособников?

Ответ: Таковых лиц не знаю

Вопрос: Кто может подтвердить изложенное вами о пребывании в Германии?

Ответ: Вместе со мною в Германии работали Яцур Мария Даниловна, родом и жительница села Волошнивка Талалаевского р-на Сумской об. и другая из с. Семеновки Л-Долинского р-на Сумской обл, фамилию не помню, по имени Дарья лет 29-30, из колхоза „Ударник"

Дополнений не имею, протокол с моих слов зачитан верно, мне прочитан в чем и расписуюсь

Гриненко

Допросил оперуполномоченный Липово-Долинского РОМГБ мл. лейтенант

[signature] (Солохов)

3

Справка

По учетам Липово-Долинского Фо МГБ
гр-нка Грыненко Анастасия Трофимовна
1920 года рождения, уроженка с. Панасовки
Липово-Доминского района Сумской обл —
не проходит

Нач. Липово-Доминского Ромгб
майор /Милагин/

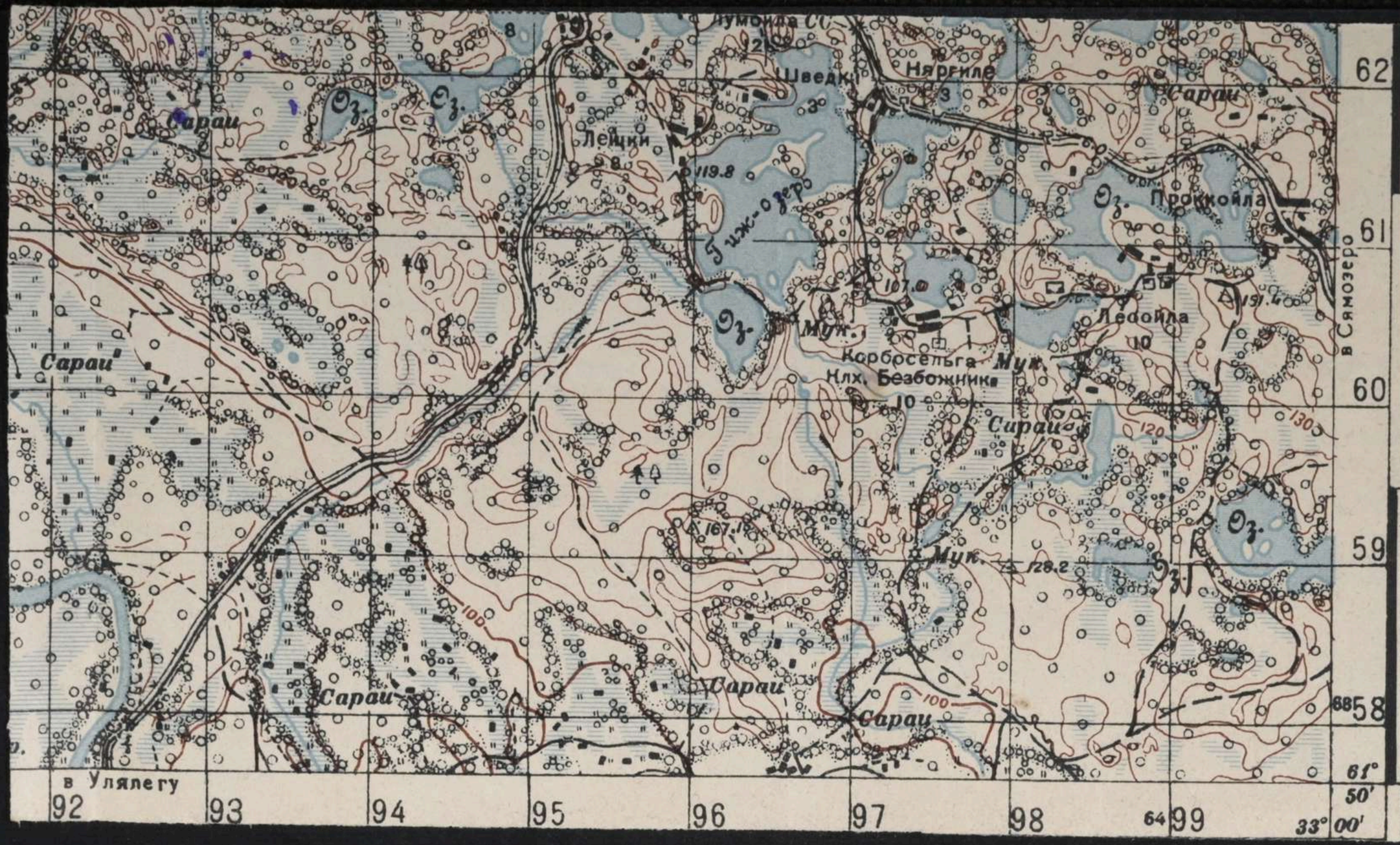

Лумойла СС
Шведки
Няргиле
Сарай
Лейки
Гиж-озеро
Проккойла
Ледойла
Корбосельга
Клх. Безбожник
Мук.
Сарай
в Сямозеро
в Улялегу
62
61
60
59
58
92
93
94
95
96
97
98
99
61° 50'
33° 00'

Справка

По учетам Л-Доминского ДОМВД гр-нка Гриненко Анастасия Трофимовна 1920 года рождения уроженка с. Панасовки Л-Доминского р-на. Сумской области

Не проходит

Нач. Л-Доминского ДОМВД лейтенант Дуд /Дуд/

22.2-1947 года

5

УРСР
[illegible]
ПАНАСІВСЬКОЇ
СІЛЬСЬКОЇ РАДИ
[illegible]
Л-Долинського району
Сумської обл.

16/II- 1947 р.

№ _____

[illegible]

Справка - характеристика

Дана Панасівською сердого на гр. Гриненко Настя Трохимовна в тім, що вона є дійсно мешканець села Панасівки Л-Долинського р-ну Сумської обл. 1920 р. народження уроженка с. Панасівки Л-Долинського р-ну Сумської обл. Українка, б/п, не судима по соцпоходженню з селян середняків до німецької окупації працювала в к-пі по рядових роботах, і під час німецької окупації працювала в загальному дворі по рядових роботах до 1942 р. в 1942 р. пішла в Германію дей пробула до 1946 р. в 1946 р. прибула в с. Панасівку і працює в к-пі по рядових роботах.

Справка дана для предявлення в Л-Долинське НКГБ.

Голова с/р. [illegible]

Секретар [illegible]

Утверждаю
Председатель районной
проверочно фильтрационной
комиссии

С. Секретно

6

Заключение
по фильтрационному делу
С. Л-Домина.

"20" II 1947 года

Мы члены проверочно фильтрационной комиссии при Л-Доминском ДО МВД рассмотрев фильтрационное дело на репатриированного советского гр-нина Гриненко Анастасия Трофимовна прибывшая к месту постоянного жительства с. Панасовка Л-Доминского р-на Сумской области в 1946 году и найдя, что Гриненко А. Т. проживая на оккупированной немцами территории и в 1942 году добровольно выехала в Германию руководствуясь приказом МВД МГБ СССР N 00706/00268 от 16/XII 45

Постановили

Считать гражданку Гриненко Анастасия Трофимовна проверенной и фильтрационное дело на нее передать в архив первого Спецотдела УМВД для хранения его и взятия на оперативный учет. Передать фильтрационное дело на гр. для последующей агентурной разработки

1. Зам. нач. Л-Доминского ДО МВД
мл. л-нант милиции Шерстнев

2. Нач. Л-Доминского ДО МГБ
майор [illegible]

460

НКВД СССР

Лагерь № 273

„ ” августа 1945 г.

№

гор. Бунулау

Видом на жительство служить не может

Действительно по „18 сентября 1945 г.

УДОСТОВЕРЕНИЕ

Выдано Грыненко Анастасии Трофимовне
(фамилия, имя, отчество)

1920 года рождения, с. Понасовка Липо-Дониловского р-на Сумской о-ти
(место рождения)

в том, что она по прибытии из Путендорфа

с „7” мая месяца 1945 г. по „ ” август 1945 г.

содержалась в г Бунулау

проверочно-фильтрационном ~~пункте~~ (лагере) и следует к постоянному месту жительства

в с. Понасовка Липо-Дониловского р-на Сумской о-ти
(указать адрес)

с ней следует —

Удостоверение по приезде к месту жительства должно быть сдано в местный орган НКВД для получения вида на жительство.

Председатель Регистрационной комиссии НКВД СССР [подпись]
(подпись)

ПЕЧАТЬ № 87

Архивное № 11680

пересмотрено в соответствии с приказом КГБ при СМ СССР № 00750 и оставлено для дальнейшего хранения в архиве в фонде секретного делопроизводства, со снятием с оперативно-справочного учета проходящего лица.

Пересмотрел

к-н Иванченко

Согласен:

Нач. 2 отд. УКГБ при СМ УССР по Сумской обл.

п-к Резиков.

4 сентября 1955 г.

ГАРБ

8

1. Фамилия Гриненко

2. Имя Анастасия 3. Отчество Трофимовна.

4. Год и место рождения 1920. Сумская об. Липодолиненский р-н.

5. Национальность 6. Партийность б/п. д. Покосевка.

7. Профессия и специальность

а) военная

б) гражданская

8. Последнее местожительство до призыва в армию

по м. рожд.

9. Воинское звание

10. С какого года в Красной Армии и каким военкоматом был призван

11. Когда и где был плекен

12. Наименование воинской части, род войск и последняя занимаемая должность

13. Находился в плену (с какого года, в какой стране, в каком лагере и что дела

работала на фке

14. Когда и откуда прибыл в спецлагерь или на проверочно-фильтрационны
пункт НКВД

15. Название спецлагеря или проверочно-фильтрационного пункта НКВД

Лагерь 273 г. Бутылаг

16. Регистрационный номер

17. Дата и место убытия 18.8.45 г. Сумская об.

г. Покосовка

Правильность записанных на меня сведений

подтверждаю.
(подпись)

(подпись сотрудника, заполнявшего карточку)

«...» ..... 194 г.

1. Фамилия Гриненко

2. Имя Анастасия

3. Отчество Трофимовна

4. Год рождения 1920 5. Место рождения село Покасевка Липоволинский р-н Сумской обл.

6. Точное местожительство (адрес) до оккупации или до призыва в Красную Армию с. Покасевка Липоволинский р-н Сумской об.

7. Профессия (специальность) нет

8. Партийность б/п

9. Национальность

10. Гражданство СССР

11. За границей был с . . . . 19 г. по 18/VIII 1945 г.

12. В каких странах проживал и что делал работала на военной фабрике

Точный адрес фильтрационного пункта

Село .....

Город Бунцлау

Область Лагер 273,

Республика Польша

Фильтрацию прошел

с мая . . 1945 г.

по 18/VIII . . 1945 г.

9

Правильность записанных на меня сведений _____

подтверждаю _____
подпись

фамилия составившего карточку

а) Решение фильтрационной комиссии направлен по месту жительства

б) Выбыл 18/VIII 1945 г. Сумской об.
указать точный адрес, куда выбыл

Липодолиненский р-н с. Покосовка
на жительство: село, город, район, область, республика или направлен

в какой лагерь, тюрьму

регистрация в) ~~Личное дело~~ направлено «21» сентября 1945 г. при №

в У.Н.К.В.Д. Сумской об.
точное название органа НКВД—НКГБ

г) Разные отметки _____

Дело направлено в 1-й
Спецотдел
УНКВД

10

Регистрационный лист

на репатриируемого, не служившего в Красной Армии,

прошедшего регистрацию ~~в лагере №~~ СПП № 155
(ненужное вычеркнуть)

в населенном пункте в г. Бунцлау

1. Фамилия, имя, отчество (со слов или по документам)
Грыненко Анастасия Трофимовна

2. Год и место рождения (указать район, область, сельсовет)
1920г. Сумска обл. Липодолинский р-н село Попасевка

3. Профессия колхозница

4. Партийность и где находятся партийные документы

—

5. В каком городе, селе жил до убытия из СССР, место работы и последняя должность
до убытия жила в Сумской обл. Липодолинский р-н. село Попасевка, и работала в колхозе.

6. Причины выезда из СССР посильно были забраны.

7. Сколько раз задерживался, допрашивался и арестовывался немцами, за что

—

8. Содержался ли в спецлагерях противника, где именно, наименование лагеря и что там делал

—

9. Проходил ли службу в немецкой армии, полиции, воинских частях, госпиталях, строительных и иных батальонах, создававшихся противником. Служил ли в немецких учреждениях, каких, в какой должности.

—

10. Чем занимался, где, в качестве кого работал за рубежом
жила в селе Пунтендорфе, работала на военной фабрике.

11. Какие предъявил и сдал документы
документов нет.

12. Где проживают близкие родственники, кто именно
(указать точно адрес.)
родственники жили в Сумской обл. Липодолинского р-н село Попасевка сестра.

11680

13. Куда следует на постоянное место жительства в СССР

На постоянное место следует в Сумскую обл. Липодолинскай р-н село Поносевка.

Правильность данных мною сведений подтверждаю

Подпись Ярменко.

Регистрационный лист проверил: Председатель регистрационной комиссии НКВД СССР

Удостоверение о направлении на постоянное место жительства получил:

Убыл из лагеря 17. VIII. 45г.

2 уст

ЗАВІРЯЮЧИЙ НАПИС

В даній справі пронумеровано 10 аркуш
(десять)

«6» января 90 3

Посада Хранит. фондов

Підпис

27.10.2026 6 вел —

Арт. 1-С-3803-1